

ת"פ 29352/02/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 29352-02-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עוה"ד נועה חסיד
נגד
פלוני
המאשימה
ע"י עוה"ד קונסטנטין זערור
הנאשם

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כתב האישום כולל שני אישומים שעניינם עבירות אלימות של הנאשם כלפי מי שהייתה באותה עת בת זוגו (להלן: **המתלוננת**).
2. באישום הראשון, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1997 (להלן: **חוק העונשין**) ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.
3. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 24.5.19 סמוך לשעה 22:30, בחדרו של הנאשם בביתו שבתחומי העיר רמלה, התגלע וויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת לגבי התנהלות הנאשם ברשתות החברתיות "פייסבוק" ו-"אינסטגרם". במהלך הוויכוח נעל הנאשם את דלת החדר ושם את המפתח בכיס מכנסיו. המתלוננת נטלה את המפתח מכיס מכנסיו של הנאשם והתקרבה לדלת. בתגובה, הנאשם דחף אותה והכה אותה באמצעות ידיו בפלג גופה העליון וסטר פעמיים בפניה.
4. המתלוננת צעקה ואז נטל הנאשם לידיו כבל של מטען טלפון והכה באמצעותו מספר פעמים בגופה

של המתלוננת. בתגובה, נטלה המתלוננת אף היא כבל של מטען לטלפון והכתה באמצעותו פעם אחת בידיו של הנאשם במטרה שיחדל ממעשיו. בהמשך, דחף הנאשם את המתלוננת על המיטה, התיישב על בטנה וכרך את הכבל אותו החזיקה המתלוננת סביב ידיה. לאחר מכן, קם הנאשם ומשך בשערה של המתלוננת כלפי הרצפה עד שהמתלוננת נפלה על הרצפה.

5. לאחר מכן, פתח הנאשם את דלת החדר, המתלוננת רצתה לקחת את נעליה, אך הנאשם בעט ברגלה, סתר בפניה, משך בשיערה עד שהוריד את המתלוננת לרצפה, בעט פעמיים בראשה והמשיך להכות אותה עד שאביו של הנאשם הגיע למקום, הזיז אותו הצידה והמתלוננת ברחה מהבית.

6. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות שטפי דם קטנים בידיה וברגלה. בהמשך למתואר לעיל, סמוך לשעה 02:37 בתחנת המשטרה ברמלה במהלך גביית תלונתה של המתלוננת, שלח הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת תמונה של סורגים של חדר המעוכבים בחדר המשטרה שבה שהה כמעוכב וכתב לה "את לא מבטלת? תצליחי".

7. באישום השני יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, בחודש ינואר 2019, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה בבית המתלוננת שבתחומי העיר באר שבע, לאחר שהבחין הנאשם בהודעות בטלפון הנייד של המתלוננת, הוא תקף אותה בכך שהכה באגרופים בידיה. בתגובה המתלוננת הכתה פעם אחת בידו של הנאשם כדי להפסיק את התקיפה כלפיה.

ב. האישום הראשון

1.ב. גרסת המתלוננת

8. להלן גרסתה של המתלוננת בתמצית לגבי האירוע המתואר באישום הראשון (פרוטוקול מיום 13.7.2021 עמוד 23 שורה 7 עד עמוד 31 שורה 15):

א. הנאשם והמתלוננת היו בני זוג במשך כשלוש שנים עד לאירוע המתואר באישום הראשון. הנאשם והמתלוננת היו יחד בחדרו בבית הוריו שבתחומי העיר רמלה. התגלע וויכוח ביניהם שבהמשכו היו קללות הדדיות ולכן היא רצתה לעזוב את המקום. הנאשם התנגד שהיא תצא מביתו ונעל את דלת החדר מבפנים ודחף את המתלוננת והמשיך לקלל אותה. הנאשם דחף אותה לעבר מיטתו והצליף בה עם כבל של מטען של טלפון נייד. המתלוננת מצאה כבל אחר של מטען לטלפון וניסתה להכותו כפי שהכה אותה.

ב. משניסתה לקום מהמיטה הנאשם שוב דחף אותה לעבר המיטה, קשר את שתי ידיה עם הכבל של מטען הטלפון והוא לא נתן לה לזוז. המתלוננת ניסתה להתנגד ולקום עם הרגליים אך הוא מנע זאת ממנה כאשר הוא יושב לה על הבטן ולכן התקשתה לנשום. היא החלה לצעוק כדי שההורים שלו ישמעו וצעקה שהיא רוצה ללכת הביתה. בשלב מסוים המפתח של החדר נפל לו על הרצפה. הוא קם ממנה כדי להרים את המפתח והיא התקרבה לעבר הדלת של החדר.

ג. בתגובה לניסיונה של המתלוננת לצאת מהחדר, הנאשם סטר לה מספר פעמים ומשך לה בשערותיה והיא נפלה לרצפה. הנאשם פתח את הדלת של החדר אך המשיך למשוך לה בשיער ובעט בה בראשה. אביו ואמו, וגם אָחִיו בשם נועם והדס, הגיעו לחדר ועמדו ליד הדלת. הם ראו אותו מכה אותה ואף בועט בה. אביו ניסה להפריד ולא הצליח ובהמשך הזיז את הנאשם הצידיה. המתלוננת לקחה את נעליה וברחה מהבית.

ד. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת סימני חבלה בידיים וברגליים. המתלוננת התרחקה מכתובת בית הוריו של הנאשם במטרה להתרחק מהנאשם, התקשרה למשטרה והכווינה אותם להגיע לפגוש אותה ליד בית ספר שנמצא בקרבה לבית של אחותה.

ה. אכן הגיעה המשטרה למקום והיא סיפרה לשוטר שהותקפה על ידי הנאשם. בהיותה בתחנת המשטרה הנאשם שלח לה הודעת "ווצאפ" שלפיה הוא דורש ממנה לבטל את התלונה במשטרה.

2.ב. גרסת הנאשם

9. הנאשם העיד בתמצית לגבי האירוע המתואר באישום הראשון כדלקמן (ראו: אמרת החוץ של הנאשם, ת/3 שורות 26 עד 97, וגם 152 עד 166; וכן גם עדותו של הנאשם בפרוטוקול מיום 4.1.2022 עמוד 46 שורה 15 עד עמוד 48 שורה 24):

א. בהיותם בחדרו בבית הוריו, התגלע וויכוח ביניהם בנוגע להתכתבויות "ווצאפ" שלו עם אנשים אחרים. המתלוננת ביקשה לעזוב את הבית ושהוא ילווה אותה עד לדלת הכניסה של הבית. מחמת חוסר נעימות שלו למול הוריו ואחיו, הוא ביקש ממנה לדחות את יציאתה לשלב מאוחר יותר, אך היא סירבה ושפכה בקבוק מים על הרצפה וגם שפכה שקית "במבה" על המיטה.

ב. בנסיבות אלה, הנאשם נעתר לבקשתה ואף פתח לה את דלת החדר על מנת לאפשר לה לצאת אך היא לקחה לו את השעון ואף הכתה אותו עם כבל של מטען של טלפון. אביו הגיע לחדר והנאשם אמר לו שהיא לקחה לו את השעון. אביו הציע לה להחזיר לו את השעון והיא

אכן החזירה לו ויצאה מהבית.

ג. הנאשם מכחיש מכל וכל שהכה את המתלוננת בדרך כלשהי. טענותיה של המתלוננת שבעט בה, דחף אותה, הצליף בה עם כבל של מטען של טלפון, או שמשך בשיערה, הן טענות שקריות לחלוטין.

ד. בהמשך, הגיעה משטרה והוא נלקח לחקירה. הנאשם מאשר שבעת שהיה בתחנת המשטרה שלח הודעת "ווצאפ" למתלוננת עם תמונה של סורגים של תא מעצר ובה רשם "את לא מבטלת? תצליחי" (ראו חילופי הודעות ה"ווצאפ" בינו לבין המתלוננת, ת/4). הנאשם גם אישר בחקירתו במשטרה שההודעה האמורה נשלחה למתלוננת בניסיון לשכנעה לבטל את התלונה במשטרה.

3.ב. העדפת גרסת המתלוננת על גרסת הנאשם

10. בעיניי, גרסתה של המתלוננת היא עדיפה על גרסתו של הנאשם. יש לייחס משקל גבוה לגרסתה של המתלוננת בהיותה עדות אמינה ולעומת זאת יש לייחס משקל נמוך לגרסתו של הנאשם בהיותה גרסה בלתי אמינה.

11. עדותה של המתלוננת זוכה לחמישה חיזוקים נפרדים ואשר נותנים לעדותה נופך גדול של אמינות. דוק, עדותה של המתלוננת איננה טעונה "חיזוק" וניתן לבסס הרשעה כנגד הנאשם על עדותה בלבד. כל מטרתם של החיזוקים שאפרט בהמשך היא כדי להמחיש מדוע עדותה של המתלוננת מהימנה יותר מעדותו של הנאשם. אמנה להלן את כל אחד מהחיזוקים בנפרד.

4.ב. החיזוק הראשון: המידיות בהגשת התלונה למשטרה

12. המתלוננת התקשרה למשטרה מיד לאחר שהצליחה לצאת מבית הוריו של הנאשם שבו היא מבקשת שתגיע משטרה ומכווינה אותם לכיוון בית הספר שנמצא במרחק הליכה מבית הוריו של הנאשם (ראו: תמליל שיחה של המתלוננת למוקד 100, ת/7).

13. בפסיקה נקבע שיסוד סמיכות הזמנים בין זמן התקיפה לבין זמן הגשת התלונה למשטרה, מהווה "חיזוק" לעדותו של קורבן העבירה ונותן נופך גדול של אמינות לעדותו (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

14. השוטר שהגיע למקום שבו עמדה המתלוננת היה השוטר משה וקנין. השוטר רשם דו"ח פעולה לגבי המפגש שלו עם המתלוננת ושם רשם את הדברים הבאים (ראו דו"ח הפעולה, ת/1; וכן ראו עדותו של השוטר משה וקנין בבית המשפט בפרוטוקול מיום 25.11.20 עמוד 4 שורה 26 עד עמוד 5 שורה 13, וכן גם בפרוטוקול מיום 9.3.21 עמוד 6 שורה 6 עד עמוד 7 שורה 27; וכן גם סרטון מצלמת גוף, ת/2):

"ניגשתי לבי"ס בר אילן ברחוב ברזילאי ברמלה ואיתרתי את המודיעה [שמה של המתלוננת] אשר לדבריה היא חברה של הנאשם מזה כ-3 שנים והיום כאשר הם היו בביתו ברחוב ..... בקומה שניה ברמלה, היה להם וויכוח והם רבו ולדבריה החבר שלה הרביץ לה, נתן לה מכות ולדבריה הוא שם את הרגל שלו על הראש שלה וכאשר היא רצתה לצאת מהבית הוא נעל את דלת הכניסה ולא אפשר לה לצאת מהבית, ולטענתה הוא אמר לה שהיא תלך רק אחרי אחת או שתיים בלילה, לדבריה הם שוב רבו והוריו גם היו בבית ואביו ניסה להפריד ביניהם ותוך כדי המאבק שהוא לא מאפשר לה לצאת מהבית היא הצליחה לדבריה לשובב את המפתח ולפתוח את הדלת והיא יצאה והמתנה לי בסמוך לבי"ס בר אילן ברמלה."

15. דבריה הנ"ל של המתלוננת לשוטר משה וקנין בסמוך לאחר אירוע האלימות המתואר באישום הראשון, הם בגדר "אמרת קורבן אלימות" לפי סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **פקודת הראיות**).

16. הלכה פסוקה היא שאמרת קורבן אלימות יכול שתינתן גם בפני איש מרות כגון שוטר שמגיע לזירת אירוע האלימות (ע"פ 8641/12 סעד **נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.8.13) פסקאות 9 עד 12 לחוות דעתו של כבוד השופט סולברג).

17. כידוע, אמרת קורבן אלימות היא ראייה ל"אמיתות התוכן" ולא רק לעצם "אמירת הדברים". בפסיקה נקבע שההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה:

ראשית, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אחר או בסמוך, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות בעת קרות אירוע האלימות או מיד בסמוך לו מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו.

שנית, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים.

ראו: ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996).

6.ב. החיזוק השלישי: מהחבלות על גופה של המתלוננת

18. לאחר שהמתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה ברמלה ונגבתה ממנה אמרת החוץ שלה על ידי השוטר קובי אלדבח, הוא ראה לנכון לצלם את סימני החבלה שהיא הציגה בפניו ושלפי דבריה מקורם מהמכות שקיבלה מהנאשם. סימני החבלה היו על אמות הידיים ועל ירכיה (ראו את התמונות של החבלות, ת/8, וכן עדותו של השוטר קובי אלדבח בפרוטוקול מיום 9.3.21 עמוד 10 שורות 8 עד 23).

19. הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות ושתועדו בתמונה יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 מדינת ישראל נ' סויסה (פורסם בנבו, 30.1.94); בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.11.03) פסקה 5 להחלטה של כבוד השופטת פרוקצ'יה).

7.ב. החיזוק הרביעי: מהעדות של אמו של הנאשם

20. הנאשם הביא את אמו הגברת ז"א כעדת הגנה והיא אמרה את הדברים הבאים (פרוטוקול מיום 4.1.2022 עמוד 63 שורות 31 עד 33): **"היא הייתה חברה, כמה זמן, קצת, אח"כ אחרי 3 חודשים באותו יום שישי שאלתי מה קרה, באותה יום היא התארכה אצלנו, הייתה כל הזמן בחדר, בערב יצאה, תפתחו תפתחו, והיא גם יכלה לפתוח, בכל דלת בבית יש מפתח מבפנים והיא אמרה תפתחו"** (ההדגשות שלי - ה'א'ש').

21. אזכיר את הכלל הידוע בדיני ראיות שראיה שמוגשת לתיק בית משפט, לרבות עדות, איננה נושאת את "תווית מגישה", קרי, ניתן לעשות בה שימוש בין לטובתו ובין לרעתו של מי שהגיש את הראיה (ע"פ 4004/93 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל פ"ד נ(1) 133, 150-152 (1996)). יוצא מכך שנאשם עשוי להביא ראיה מטעמו כאשר הוא מניח שהיא לטובתו, אך בית המשפט רשאי לעשות בה שימוש דווקא לרעתו.

22. ולענייננו העובדה שאמו של הנאשם הובאה כעדה מטעמו אין משמעה שלא ניתן להשתמש בעדות שלה כנגדו. למעשה, עדותה של האם חיזקה את העדות של המתלוננת. יוזכר, המתלוננת אמרה שהיא

צעקה מתוך החדר שבו שהתה עם הנאשם להורים שלו כדי שיפתחו לה את הדלת על מנת שתוכל לצאת ממנו. עדותה של האם מהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת לגבי נקודה זו.

23. למען השלמת התמונה יש לציין שהנאשם הביא גם את אביו כעד מטעמו, אך אביו של הנאשם העיד שהוא לא מכיר את המתלוננת, לא ראה אותה באותו היום ובכלל לא זוכר שהיו צעקות מכיוון החדר וגם לא זוכר שבנו נלקח לתחנת המשטרה (פרוטוקול מיום 24.1.2022 עמוד 62 שורה 27 עד עמוד 63 שורה 4). על פניו, עדותו של אביו של הנאשם איננה תומכת בגרסתו של הנאשם ואף סותרת את הגרסה של הנאשם לפיה אביו היה נוכח במקום, ראה את המתלוננת ואף הפריד ביניהם (ראו דברי הנאשם באמרת החוץ שלו במשטרה, ת/3 שורות 93 עד 95, ושם אמר "**אבא שלי הפסיק את המריבה ביננו**"). בנסיבות אלה, יש לייחס משקל אפסי לעדותו של אביו של הנאשם.

8.ב. החיזוק החמישי: מהתנהגות מפלילה של הנאשם

24. באמרת החוץ של הנאשם הוא אישר שבעת שהיה בתחנת המשטרה הוא שלח הודעת "ווצאפ" לטלפון הנייד של המתלוננת ושם רשם לה "**את לא מבטלת, תצליחי**" וגם אישר ששלח לה תמונה של תא המעצר שבו שהה. כמו כן, בעת שנשאל האם שלח לה את ההודעה האמורה כדי לגרום לה לבטל אתה תלונה הוא השיב על כך בחיוב (ת/3 שורות 152 עד 166).

25. התנהגותו האמורה של הנאשם מקיימת את יסודות העבירה של שיבוש מהליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

26. סעיף 244 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"244. העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לכדי עיוות דין, בין סיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט".

27. בפסיקה נקבע כי העבירה של שיבוש מהליכי משפט היא עבירת **התנהגות** אשר אינה דורשת תוצאה של שיבוש בפועל (רע"פ 7159/99 אלגד נ' **מדינת ישראל** פ"ד נה(5) 729, 743 (2001) (להלן: **אלגד**); ע"פ 8721/04 **אוחנה** נ' **מדינת ישראל** פסקה 21 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה (פורסם בנבו), ניתן ביום 17.6.07 (להלן: **אוחנה**); ע"פ 3372/11 **קצב** נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו) ניתן ביום 10.11.11, פסקה 306 לפסק דינה של כבוד המשנה לנשיא השופטת נאור (להלן: **קצב**)).

28. כמו כן, היסוד העובדתי של העבירה הוא רחב וניתן לבצע את העבירה בכל דרך, במעשה או במחדל, אשר גורמים להפרעה בתקינותו של ההליך השיפוטי. בדרך זו העבירה מעניקה הגנה רחבה לערך המוגן של טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו (**אוחנה**, שם). לגבי היסוד הנפשי של עבירה זו, נדרשת קיומה של כוונה מיוחדת לפגיעה בהליך המשפטי. כוונה זו פורשה כשאיפה לפגוע בקיומו של ההליך השיפוטי, שאיפה לפגוע במטרתו או בעצם התנהלותו של ההליך השיפוטי או שאיפה לפגוע במהותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי (**אלגד**, עמ' 744; **קצב**, שם).

29. בע"פ 150/88 לושי נ' מדינת ישראל פ"ד מב(2) 658, 650 (להלן: **לושי**) נאמרו הדברים הבאים:

"עבירת עשיית דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי עומדת על רגליה היא, ולחוד מעצם מניעת או הכשלת הליך שיפוטי, ואין הראשונה תלויה בהשגת השניה. אין זאת אלא כאשר המדובר הוא בשיבוש מהלכי משפט, שהיא פגיעה באושיות המשפט, ביקש המחוקק לקבוע עבירה כבר על השלב הראשוני או המוקדם של המעשה, בלי להתנות זאת בשיבוש בפועל."

30. בית המשפט העליון חזר על ההלכה הנ"ל שנקבעה בפסק דין **לושי**, גם בפסק דין **קצב** (שם). באשר לרכיב הנסיבתי שביסוד העובדתי של העבירה, המושג "**הליך שיפוטי**" מוגדר אף הוא באופן רחב, ומתפרש לא רק על שלב המשפט גופו, אלא גם על השלב המקדים, שלב החקירה, ועל השלב המאוחר לו, ההוצאה לפועל. כמו כן נפסק כי אין הכרח שההליך השיפוטי יהיה כבר תלוי ועומד בעת ביצוע המעשה, ודי שהנאשם ידע או האמין כי צפוי הליך שיפוטי (**אלגד** עמ' 744; **אוחנה**, שם).

31. ולענייננו, הנאשם הודה ששלח את הודעת ה"ווצאפ" האמורה למתלוננת כדי לגרום לה "לבטל" את התלונה, קרי מתוך מטרה ברורה לפגוע בהליך החקירה. בנסיבות אלה, ברור שמתקיים היסוד העובדתי ומתקיים היסוד הנפשי של העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

32. עצם הביצוע של עבירה של שיבוש מהלכי משפט מהווה התנהגות מפלילה של הנאשם שיש לראות בו חיזוק לעדותה של המתלוננת. במילים אחרות, משלוח הודעת ה"ווצאפ" למתלוננת שתבטל את התלונה נגדו, היא התנהגות מפלילה שמחזקת את עדותה של המתלוננת שאכן תקף אותה, ומכאן המסקנה שתלונתה נגדו היא תלונת אמת.

33. הלכה פסוקה היא שהתנהגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר אמין ומניח את הדעת, די בה כראייה נסיבתית, ועל אחת כמה וכמה כאשר אליה מצטרפות ראיות אחרות, כדי להוות בסיס להרשעה בפלילים (ע"פ 210/81 עקביוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 393, 400 (1982); ע"פ 10221/06 **ג'ורן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.01.08) פסקה 21 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

האישום השני

ג.

34. לגבי האירוע המתואר באישום השני, להלן גרסתה של המתלוננת (פרוטוקול מיום 13.7.21 עמוד 32 שורה 15 עד עמוד 33 שורה 7): בהיותם יחד בבאר שבע, התגלע וויכוח ביניהם על רקע קנאה בשל שימוש של כל אחד מהם ברשתות החברתיות; בעקבות אותו וויכוח, הנאשם נתן לה מספר אגרופים חזקים לכיוון הידיים והיא החזירה לו; באותה העת היא לא חשבה להתלונן כנגדו, אך בחרה לעשות כן רק לאחר האירוע החמור יותר המאוחר יותר בזמן שמתואר באישום הראשון וזאת לאחר שנשאלה בתחנת המשטרה האם היו אירועי אלימות נוספים ביניהם.

35. לעומת זאת, הנאשם הכחיש מכל וכל את התרחשותו של האירוע שמתואר באישום השני ולטענתו מדובר בתלונה שקרית לחלוטין (ראו: אמרת החוץ של הנאשם, ת/3 שורות 145 עד 151).

36. אמנם עדותה של המתלוננת לגבי האירוע המתואר באישום השני היא בגדר "עדות יחידה" שאיננה נתמכת בראיה חיצונית. אף על פי כן, לדעתי, יש לייחס משקל גבוה לעדותה של המתלוננת בנוגע לאירוע המתואר באישום השני ואין נפקא מינה שמדובר בתלונה שהוגשה למשטרה לאחר חלוף כארבעה חודשים ממועד התרחשות האירוע.

37. יוזכר, כבר קבעתי שעדותה של המתלוננת בנוגע לאישום הראשון היא בגדר עדות אמינה ובעוד שהעדות של הנאשם היא עדות בלתי אמינה. כידוע, יש להשקיף על עדותו של עד כמכלול. הווה אומר, אמינותה של המתלוננת בנוגע לאישום הראשון משליכה באופן ישיר על אמינות עדותה בנוגע לאירוע המתואר באישום השני.

38. הכלל שיש להשקיף על עדותו של עד כמכלול, יש ליישמו גם על הנאשם. הווה אומר, חוסר אמינות עדותו של הנאשם לגבי האירוע המתואר באישום הראשון, משליכה באופן ישיר על חוסר אמינות ההכחשה הגורפת שלו לגבי התרחשות האירוע שבאישום השני.

הוראות החיקוק שנוגעות לעבירות התקיפה בשני האישומים

ד.

38. יש לציין שבאישום הראשון יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. יוזכר, סעיף 382(ג) איננו עומד לבדו אלא הוא בעצמו מפנה לסעיף 380 שעניינו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. לכן, יש להרשיע את הנאשם באישום הראשון בעבירת תקיפה לפי סעיף 382(ג) יחד עם סעיף 380 וזאת חרף העובדה שסעיף 380 לא נרשם בפרק "הוראות החיקוק" של האישום הראשון. למעשה, מדובר בהשמטה טכנית בלבד.

39. כך גם, באישום השני יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. גם כאן, סעיף 382(ב) איננו עומד לבדו והוא בעצמו מפנה לסעיף 379 שעניינו עבירה של תקיפת סתם. ולכן יש להרשיע את הנאשם באישום השני בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין, על אף שסעיף 379 לא צוין במפורש בפרק "הוראות החיקוק" של האישום השני. גם כאן, מדובר בהשמטה טכנית בלבד.

ה. סוף דבר

40. לאור כל האמור לעיל הנני מורה כדלקמן:

א. לגבי האישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, וכן שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ל' שבט תשפ"ב, 01 פברואר 2022, במעמד הצדדים.